

hjärtat etiopiska bebisar

unt bordet och deltagarna har nära till skratt hela tiden.

Kaffebryggaren står på i väntan på nästa fikapaus.

Stickarna har ett mönster att gå efter. Ett krav är att det skall vara ett hjärta på varje filt.

◆ Sjögren

Vi behöver minnas värmen

Vi sitter och drömmer om bättre tider. Det är ju just nu när regn och rusk söljar ner våra dagar som vi behöver ljusa och varma bilder och minnen. Och kanske är det också nu man ska börja planera för sådana dagar. Som de härliga tider när makrillen åter når våra hemnavatten.

VI SER I KIKAREN att det ligger ett dussin båtar ute vid Älgön. När det är makrill i sjön sprider sig

Lennart Johansson och Johnny Ekström landar dagens fångst på Skräddarön.

ryktet som en löpeld! Och nu är Johnny Ekström och Lennart Nilsson på väg in till Skräddarön med mycket fisk. När båten närmar sig hemmahamnen lyfter ett par svanar, springer länge på ytan i sina svarta lackskor och slår med vingarna för att komma upp.

VI ÄR NERE VID BRYGGAN för att ta emot. De två gick ut i går också och fick då 50 makrillar. Nu langar de upp ett sjuttioal på bryggan!

Sedan kommer knivarna fram. Det tar sin tid att rensa så mycket fisk.

De gick ut vid femtiden, i vackert morgonljus. Då var det redan fullt ute på fjorden.

– Makrillen högg på fyra famnar hela tiden. Staggen tog slut, annars hade vi fått mer, säger Johnny.

Men allt äts upp, förr eller senare, och det med stor förtjusning.

– Vi brukar fylla makrillerna med lök, dill och andra godsaker, lägga dem staniol och frysa in hela härligheten. Sedan är det bara att anrätta dem direkt, säger Lennart.

HAN HYR PÅ SKRÄDDARÖN varje sommar för att få fiska. Förra året nappade det också bra och han hade makrill ända fram till jul!

Och själva fisket? Ja, där måste man vara snabb.

– Så fort man känner det där rycket från fisken måste man göra ett motryck, säger Johnny, annars snor de agnet.

Själv är han så snabb att han kallas för Johnny Bråttom, precis som sin namne, den Ekström som en gång sprang ifrån alla andra på de svenska och italienska fotbollsplanerna.

DET DÄR RYCKET är en av livets stora upplevelser. Makrillen hugger eller sliter till och fingret dras nästan ur led! Så börjar man hissa, reven far i väg, det glittrar till där nere i vattnet, man halar och drar kan i bästa fall landa en sprattlande bjässe, man krokar av i rippet och hänger på en liten skarp sill och har sedan bråttom att hiva i sänke och lina igen. Det är fråga om sekunder. Man vill ju inte missa nästa stora hugg. För makrillen väntar inte, den kommer och går.

NÄSTA MORGON FÅR JAG följa med ut. Då är vädret sämre, vi blir lite lurade av vädergubbarna, det är disigt, dimmigt och vätan hänger en bit upp och liknar drivande moln. Det blåser en del men inte värre än att vi kan gå ut.

– Det var bättre på Pohlmans tid, då visste man hur vädret skulle bli, säger Johnny, han hade ju alltid fel. Men det här spricker nog upp klockan sju.

Nu är hon fem. Vi ger oss ut på

Nyss simmade de här makrillerna omkring i Älgöfjorden.

Älgöfjorden, till Tona, ett grund utanför Älgö gavel. Det är där de brukar ta sina makrillar. En häger lyfter när vi dånar förbi i hyrbåten och försvinner med kupiga vingslag.

DET BRUKAR VARA EN BROKIG samling båtar ute vid Tona – någon skönhet i trä, många snabbtråg, en del snipor i plast, små jollar, ibland en folkbåt. Fästningen i Marstrand syns som en liten ask vid horisonten. Men denna morgon är vi rätt ensamma.

– Vi lägger oss på sex famnar och går sedan upp och ner och känner av, om det inte händer något, säger Johnny när vi är framme.

Vi får säl. Ja, inte på kroken men runt båten.

– Farfar drog alltid upp dörjarna och gav sig i väg med en gång om det fanns säl i vattnet, säger Johnny. Men vi hade säl här i går, den brukar köra runt fisken och driva hela stim framför sig, fisken är nästan som boskap för den. Och då nappar det nästan bättre, makrillen kommer i rörelse.

NEJ, SÄLEN FÖRSVINNEN. Och vi får ingen fisk under den första långa timmen. Men det skumpar och gungar en del. Två trutar ligger och gnyr på vattnet ett par meter från båten.

Makrillen kommer 6.35. Då får vi mycket. Johnny fiskar med rätt små åtbörder, inga yviga gester utan kvickt och smidigt lyfter han ombord fångsten. Linan löper över relingen.

MEN DET ÄR INGA RIKTIGA RYCK, vi får bara små makrillar, spirr, och de nappar så försiktigt och lätt och försvinner med agnet. De är som ficktjuvar. Men i går ryckte det tydligen ordentligt och de kunde landa en rad stora fiskar.

Storleken har en kolossal betydelse.

JAG FÅR BARA SMÅ. Värre ändå är förstas om man inte får någon fisk alls. Då börjar alla i båten lovsjunga vädret, ljuset, den härliga havsluften, utfärden, guds fria natur, solen som går upp och ner, saltet i vattnet, närheten till havet, kaffet i termos, fräknarna på näsan. För att dölja sorgen över att fisken är borta.

Men de sista två åren har det varit rätt gott om makrill i sjön. Man behöver inte prisa vädret och allt det andra, man kan ägna sig åt att dra upp de grönsvarta i stället, gaisarna. Och kanske få uppleva det stora rycket.

OCH VAD GÖR BARNEN? De mindre orkar ju inte vänta i timmar

på att fisken ska nappa och har svårt att vara i båt så länge.

De fiskar krabbor från landbacken.

Vid bryggan eller borta vid badplatsen kan man

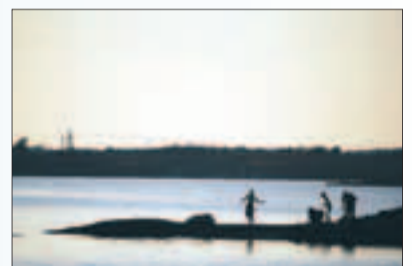
räkna med goda fångster. Någon gång har vi kokat de största strandkrabborna. De smakar bra men innehåller ju försvinnande lite. Men med vilken förtjusning barnen lyfter upp dem i hinkarna!

DAN SJÖGREN krönikör och kulturskribent från Göteborg, var reporter på PD under 1980-talet.

◆ FAKTA Fisket har alltid varit viktigt

Fisket har i alla år spelat en stor roll för Skräddaröns hyresgäster som numera kommer från hela landet, "man hör allt – från de vilda tungomål som talas i övre Norrland till skånskans mer sävliga dialekter", som det står på föreningens hemsida (www.skraddaron.se).

Barnen fångar krabbor en stilla sommarkväll vid badet.